

[Krag.]

højtærede Statsminister erklærede selv i Landstinget, at Fremsættelsen af Lovforslaget dér var en — ja, var en Parade, i Virkeligheden var at betragte som en Fiktion, han ansaa det for en Formsag. Og skulde endelig Landstinget ville vedtage det famøse Regeringsforslag, som den Gang forelaa, ja, saa skulde det oven i Købet tage de to Skattelovforslag, som Flertallet for længst havde afvist, da de i forrige Rigsdags-samling var fremme — det var Vilkaarene, hvis man vilde undgaa Valget.

Og jeg vil sige til den højtærede Statsminister, naar han siger, at vi kunde ikke have faaet denne Valutaordning uden Valg, at det kan den højtærede Statsminister ikke vide det allerfjerneste om. Statsministeren kan ikke her stille sin Nægtelse op imod den Paastand, jeg tillader mig at fremsætte. (*Statsministeren* [Stauning]: Det kan jeg da godt!). Ja, „kan“, men ikke med Rette. Der er saa meget, man kan gøre, men som man ikke burde gøre, og som man alligevel tillader sig uden Hensyn til, om der er Mening deri. Men Mening i Statsministerens Paastand om, at han kunde vide, hvad Oppositionen vilde være gaet ind paa, lige saa godt som jeg, er der i alt Fald ikke.

Hvis man fra Regeringens Side havde vist en Forhandlingsvillie som den, der kom til Orde efter Valget, saa hævder jeg endnu en Gang, at saa kunde det samme Resultat være naaet, som nu blev naaet; men saa havde jo ganske vist den høje Regering i Dag ikke haft Valget bag sig og den kommende Vinter for sig, saa havde den haft begge Dele foran sig — og det var den Situation, den ikke turde gaa i Møde.

Jeg siger til den højtærede Regering, at til Forhandling er vi fremdeles villige, men vi kryber ikke i et Musehul for Trusler, hvor hyppigt end den højtærede Statsminister fremsætter dem. (*Statsministeren* [Stauning]: Det skulde ogsaa være et stort Musehul). Ja, det skulde være stort, men et saadant kunde maaske den højtærede Statsminister nok tilvejebringe. Vi bøjer os ikke for det statsministerielle Diktat. Jeg vil slutte med at sige til den høje Regering, at vi kender vor Pligt, men vi kræver af den høje Regering, at den saa ogsaa erkender vor Ret.

Christmas Møller: Det kunde ikke falde mig ind ved denne Lejlighed, anden Gang jeg har Ordet ved Finanslovsforslagets første Behandling, at begynde med at jage Storvildt. Nej, jeg vil begynde med at gøre det

fuldkommen af med en lille, almindelig, i Forvejen anskudt And.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at det undrer mig, at det ærede Medlem atter her i Tinget fremdrager den saakaldte Kul- og Sildeaffære, for det ærede Medlem kan jo ikke være uvidende om, at jeg i Rigsdagens Valutaudvalg har taget mit fulde Ansvar for denne Sag og har erklæret, at jeg har haft et betydeligt Ansvar for, at man i denne Sag ordnede Tingene paa den Maade, at Staten slap for at betale et Underskud paa „Isvirki“ paa 100 000 Kr., mod at Spørgsmaalet om de saakaldte gamle polske Kontrakter blev ordnet. Det ærede Medlem Hr. Krag kan ikke være uvidende om, at jeg adskillige Gange i Rigsdagens Valutaudvalg har givet en Forklaring herpaa, og jeg gør det gerne ogsaa en Gang her i det høje Ting. Jeg kan sige det paa den Maade — som det utvivlsomt maa tillades paa denne Tid af Aftenen —, at jeg har ikke nogle Nikser i Klemme i den Affære, saa jeg kan tale saa aabent ud om den som nogen og derfor sige til det ærede Medlem Hr. Krag, der altsaa kun ønsker at jage Storvildt, af hvilken Grund han efterhaanden har et overmaade ringe Jagtomraade at jage paa, at der er intet at gøre i denne Sag.

Den anden Bemærkning, jeg har at gøre af mere personlig Karakter, kan jeg sige, inden jeg gaar over til de Udtalelser, jeg i særlig Grad ønsker at fremsætte, er en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen følte sig aabenbart en Smule pikeret ved, at jeg skulde have talt om, at han hyggede sig i det borgerlige Samfunds forskellige Selskaber. Det har jeg ikke sagt.

Hvis det ærede Medlem vil se i Fortrykket, altsaa det stenografiske Referat, i hvilket der ikke er rettet, saa sagde jeg til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen — jeg anmoder om Tilladelse til at citere et Par Ord —:

„og det synes, som om han paa en ganske anden Maade hygger sig nogenlunde godt, kan jeg sige, ved det borgerlige Samfunds forskellige Aktieselskaber, det være sig Banker eller andet.“

Jeg har aldeles ikke tænkt paa det ærede Medlems Stilling som Formand for Landmandsbankens Afviklingsafdeling, og det ærede Medlem ved — den personlige Bemærkning tror jeg, jeg har Lov til at gøre —, at det ligger fjernt fra mig at beskæftige mig med ærede Medlemmers private Stillinger eller Erhverv.